Ч. 38. Пятниця 3 марта (18 лютого) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Цісарскі слова признаня. — З делеґациї. — Кабінетна криза у Франциї.

Дня 28 лютого відбув ся в Будапешті в цісарскій палаті делеґацийний обід, по котрім відбув ся, як звичайно cercle. Цісар був в знаменитім настрою і дуже живо розмавляв з делеґатами. Cercle тревав майже годину і як кажуть, від часу як єствують делеґациї ніколи так довго не розмавляв Цісар з делеґатами.

Між иншими відзначив Цісар розмовою і руского делеґата п. Василька та висказав ся з признанєм про єго промови делеґацийні.

Делеґата Василька хотів призидент австрийскої делеґациї др. Бернрайтер представити Цісаревн. Але Цісар, знаючи вже того делеґата, махнув усьміхаючи ся рукою, приступив до дел. Василька та сказав:

„Ваше становище було все патриотичне, також в делеґациї; але й теперішне становище галицких Русинів дуже потішаюче. Ви певно дуже заняті і богато працюєте“.

Дел. Василько подякував за ті ласкаві слова признаня, які у Русинів на Буковині і в Галичині викличуть найбільшу радість.

Між австрийскою делеґациєю а управою маринарки прийшло до непорозуміня. Комендант маринарки ґр. Монтекукколі заключив договір з угорским правительством в справі розділу достав для маринарки. Сей договір противить ся однак постановам договору заключеного в тій справі перед чотирома роками. Угорске правительство здобуло в новім договорі значні концесиї на некористь Австриї пр. в доставі амуниції дістало 30 міліонів кор. більше ніж належало ся після угоди. З причини сего непорозуміня, як доносить „N. fr. Presse“, ґр. Монтекукколі зараз після делеґацийної сесиї подасть ся до димісиї. Єго наслідником має стати адмірал Антін Ганс, президент комітету маринарки.

Войскова комісия австрийскої делеґациї радила над наглим внесенєм дел. Штайнера в справі одностороннього договору команданта маринарки з угорским міністром торговлї що-до розділу достав з 312 міліонового кредиту на будову кораблів.

Референт Екснер критикував поведенє команданта маринарки та предложив резолюцию з рішучим застереженєм против всіх наслідків, котрі могли вийти з заключеного без відомости і згоди австрийскої делеґациї договору або пороблених обітниць в справі войскових достав.

Шеф секциї Броше предложив протокол нарад з відбутої під проводом міністра торговлї Вайскірхнера конференциї, на котрій признано договір команданта маринарки з угорским міністром торговлї неважним, натомість висказано готовість почати ревізию договору з 1906 р. в справі розділу достав войскових і маринарских.

В дальшій дискусиї забрав слово дел. др. Козловский і подякував др. Екснерови за оборону справедливих прав Австриї в квестиї войскових достав. Бесідник пригадує дві ухвали австрийскої делеґациї на засіданю з дня 5 січня 1907 р., котрі звучать: 1) Засадничо можливі лише ті рекомпенсати, котрі обертають ся в обсягу комерцияльно-технічно рівних артикулів. Всї далеко йдучі рекомпенсати зависимі від умов обговорених попередно з міністерством торговлї. 2) Австрийска делеґация висказує жаль, що міністерство війни заключило з угорским правительством в справі войскових достав договір без повідомленя австрийского правительства. Вирівнанє австрийских кораблів з иншими кораблями було би можливе, але рекомпенсата між панцирними кораблями а амуницією мусить бути відкинена, бо то не є артикули комерцийно-технічно рівні. Таке одностороннє порозумінє з угорским правитель-

На варті.

(З російского — Фр. Адлєрберґа).

Далеко положену Глухозерску вартівню лиш дуже рідко візитують войскові старші. Щоби там дістати ся з міста, треба переїхати добрих сім верстов*) вправді гарною, але дуже запущеною і дикою околицею. Однако на тій вартівни завсігди всьо в порядку, а підофіцири висилані там яко команданти варти, сьвято о тім пересьвідчені, що хоч і ніхто не заглядає до Глухозерскої вартівні, то помимо того треба там бути все на осторожности, бо то місце непевне. Хто таке наговорив і коли повстала отся повірка, ніхто на певно не знає.

В малій, чистій, деревляній вартівни прояснило ся по страшній бурливій ночи. Вояки з ладівницями при боці сплять спокійно на лавках, закутані в свої зелені плащі. Підофіцир пише поволи з увагою свій рапорт, мачаючи раз по раз брудне перо в каламарі, що лишає скрізь довкола по столї величезні плями чорнила. Напротив него сидить фрайтер, що має варту. В однім куті лежить вояк з накритою плащем головою. Три инші вояки сплять в другім куті.

В теплій, неперевітрюваній комнаті панує глубока тишина. Лише деревляний годинник на стінї тикає правильно своїм маятником, а за печею цьвіркає безупинно сверщок. Всьо на вартівни виглядає мирно і спокійно і каже догадувати ся на папери в рапорті звичайних слів: „На варті всьо добре“.

А преці як раз перед хвилею стало ся страшне нещастє. Молодий вояк, що стояв на варті на стійці ч. 3, при порохівни, замерз. З усіх тих проклятих стійок нещасної вартівні була ч. 3 найнещастнійша. Один вартівник застрілив ся там, другого з'їли вовки, третий пропав без слїду — а тепер вояк Папков замерз.

Стійка ч. 3 лежить на горбку виставленім з усіх сторін на вітри. Порохівня стояла в чистім поли і лише з одного боку, але о яких стопятьдесять кроків дальше, виднів понурий яловий ліс, о котрім ішла погана слава. А Папков був під кождим оглядом добрий вояк, один з тих, котрих не досить лише застрілити, але треба відтак ще й перевернути.

В саму різдвяну ніч була страшна метіль при двайцятьох степенях морозу, а Папков мав варту в найтяжшій годині, від першої до другої. В тім часї метіль перемінила ся в страшну бурю, так що лише стояти на тім становищи при тім скаженім вітрі було неможливе, не згадуючи вже про густий змерзлий сніг, що бив по лици і калічив шкіру та сипав ся в рукави і в ковнїр старого, зношеного кожуха.

Папков з фрайтром ледве змогли найти стійку. Вояк, що сходив з варти, тілько з трудом добув з своїх замерзлих уст якесь слово. Відтак поміг фрайтер Петров натягнути Папковови кожух і обути повстяні чоботи, віддав єму сигналову свиставку і забравши з собою попередного вартівника, вернув до вартівні.

Спершу, проходжуючи ся там і назад по глубокім снігу, Папковови не було зимно. Але коли пласти снігу стали так густо падати, що не було нічого видко на два кроки, постановив стати, щоби не стратити з очий порохівні. Вітер скажено напирав на него і здавалось, немов би хотів кожух на нїм розірвати. Вскорі стало єму чогось страшно.

Тріскучий мороз вигнав з єго тіла всьо тепло, єму видалось, що серце і легкі заміняли ся в лід. Бідний вояк старав ся набрати відваги. Повтаряв собі в памяти, що вояк на варті, то „ненарушима особа“, що він не сьміє пити, їсти, курити, розмавляти з переходячими, і брати гроші або які инші дарунки. Він гадав о тім, що не може скорше опустити свого становища, аж єго звільнять...

Він знов став ходити а грішні думки пересувались в єго голові. І дійстно, чого властиво стоїть він тут і чого стереже? Хто на той будинок нападе, таж в нїм крім набоїв і патронів нічого більше нема; хто виважить ті грубі двері і сильні замки? Та й кому хотілось би в таку ніч іти сюди розбивати порохівню? Тут нема чого стерегти. І по що він тут стоїть?

Але він стоїть і засипаний снїгом, обіймає закостенілими пальцями свій карабін. Він стоїть, бо єсть ще щось висшого, сильнїйшого, як той лютий мороз, як тота буря і метіль — а то щось, то обовязок. Він мусить стояти так довго, доки єго не звільнять, а мудрувати —

*) Більше менше тільки що й сім кільометрів.

ствои приносить шкоду Австриї, котра мусить боронити своїх прав. Бесїдник є за увзгляднєнєм Угорщини, але строго після угоди, всяке переступленє сего неможливе. Загальна опінїя в Австриї ізза частих конфліктів з Угорщиною вже змучена. Було справжним випогодженєм, коли угорский мінїстер хлїборобства найшов прихильне слово для Австриї, якого давно не чути було з мінїстериальної угорскої лави. Конче треба, щоби Угорщина довідала ся, що Австрия бажає єї торговельного і полїтичного розвою. В економічнім і промисловім розвою Угорщини бачимо одну з тих умов, котрі скріпляють державне становище монархії на зовні. Ми з найбільшою прихильностию відносимо ся до угорского промислу, але годі нам позбувати ся наших прав, які нам належать ся на основі угоди.

Дел. Фінк заявляє, що неправдиві є вісти дневників, наче би в справах, що стоять на дневнім порядку делеґацийних нарад, повстали непорозуміня між християньско-суспільним сторониицтвом а мінїстром торговлї. Доказом сего є протокол. Що-до становища дел. Козловского та єго заяви, що цїла справа повинна бути полагоджена лагіднїйшим способом, без викликаня якоїсь полїтичної афери, бесїдник мусить зазначити, що християньско-суспільне сторонництво тим не занимало ся, бо се належить до виконуючої комісиї. Щоби то доказати, бесїдник буде голосувати за внесенєм референта.

Дел. др. Козловский відповідає, що нїколи не хотїв діткнути в чімнебудь християньско-суспільного сторонництва, з котрим польске коло полишає ся в сердечних зносинах. Мусить лише зазначити, що було би лїпше, коли би із сторони праси оминано полїтичного заостреня квестиї, при рівночаснім береженю входячих в гру економічних справ.

Резолюцию дел. Екснера ухвалено.

Президент французскої републики поручив утворенє нового кабінету пос. Монї. Монї підняв ся тої задачі і переговорює з визначними французскими полїтиками що до складу кабінету. Після послїдних вістий новий кабінет мав би імовірно такий склад: президию і внутрішні справи обійме Монї, судівництво Жанней, справи заграничні Круппі, маринарку Делькассе, скарб Кайльо, просьвіту Лесеж, війну Берто, роботи публичні Дімон, торговлю Поанкаре, рільництво Нассе або Бонкур, кольонїї Мессіме, працю Вівіяні. Крім того буде утворене нове мінїстерство почт.

Новинки.

Львів, дня 2-го марта 1911

— **Є. В. Цїсар** зволив всемилостивійше уділити зі своїх приватних фондів гр. к. комітетови будови церкви в Плїснянах зборівского повіта на докінченє тої будови запомоги в сумі 400 К.

— **Є. Е. п. Мінїстер зелїзниць** др. Ґломбіньский приїхав вчера по полудни о 3 год. 55 мінут окремим поїздом до Львова. Від Кракова супроводжали п. Мінїстра директор зелїзниць п. Рибіцкий, віцепрезидент Ясїньский і начальник стациї Ґерінґер. П. Мінїстер задержав ся в Ряшеві, де повитали єго тамошний староста і инші достойники. У Львові дожидали п. Мінїстра на двірци Є. Е. п. Намістник, президент міста п. Цюхціньский, віцепрезидент п. Еплер, майже цїлий сенат унїверситетский з ректором, репрезентанти властий урядових і инші достойники. Відтак поїхав п. Мінїстер до намістниківскої палати. — В Перемишли оглядав п. Мінїстер стацию, варстати зелїзничі, огрівальню і побув там довший час.

— **Шевченкове сьвято в Москві.** Комітет, що упорядковує ювилейне Шевченківске сьвято в Москві, вважаючи за необхідність упорядкувати те Сьвято, яко велике громадске дїло, звернув ся до українських орґанїзаций і редакций в Галичинї з проханєм прислати на сьвяткованє памяти Тараса Шевченка, що відбудуть ся в Москві дня 26 лютого (наукове засїданє, привитанє, делеґациї іти.) і дня 5 цьвітня (концерт та спектакль) 1911 року, своїх представників. На весь час сьвят буде відчинена в Москві Шевченківска виставка. — Голова Комітету є академік Ф. Корш, а секретарем адв. С. Хвостов. (Листи і привитаня слїд адресувати так: Москва, Дмитровска, „Литер. Худож. Кружок". — Ф. Коршу).

— **Про Василияньску місию до Бразилії** доносять з Бреми до „Руслана": Наші путники, котрі дня 22 лютого виїхали зі Львова удаючи ся під проводом о. Василиянина Бжуховского до Бразилії доїхали щасливо дня 23 о 6 годинї вечером до Бреми, де 24 рано о. Бжуховский відправив службу Божу в часї котрої СС. Служебницї гарно

чому і длячого, то не єго річ. Нарікати на Бога, що зіслав бурю з морозом і на настоятелів, що дали єго на варту в таку негоду, було би гріхом і негідним вояка і о тім знав Папков дуже добре.

Але єму ставало все зимнїйше і лячнїйше, а звільняти єго все таки не приходили. З усїх сторін, куди не глянув, не було нїчого видко, як непрозора плахта гоненого вітром снїгу, одностайне сумне вите вітру, нїякого сьвітла, нїякої тїни чоловіка. Пальцї заклякли як лїд, але они не опустять за нїяку цїну рушницї, варта-ж не сьміє нїкому єї віддавати, хиба цареви. Нехай собі мороз буде й не знати як сильний, то він не зломить бравого вояка і не видре єму карабіна з рук.

Між тим єму стає чим раз тяжше дивити ся, ноги не можуть дальше ступати, голову немов хто в клїщі схопив. Мозок поволи замерзає і корчить ся в що-раз меншї зимні кульки. Земля щезає з під єго ніг. Голова опадає безсильно на груди, ноги погинають ся. Папков в послїдне зриває ся, хоче встати, але на дармо...

Та в тім окружає єго ясне сьвітло. Нараз стає єму тепло і добре. Широка рівнина довкола повна людий. Пара волів, запряжених в високий, двоколїсний віз, стоїть посеред поля; якась невидима рука накидає на віз золотаві снопи, але Папков знає, що се єго жінка, гарна Катерина, стоїть за возом і так зручно і скоро кладе на віз тяжкі пшеничні снопи. А він сам стоїть в червоній сорочцї і чорних шараварах в горі на снопах, бере по кілька тяжких снопів нараз і кидає ними, як якою забавкою на віз. Коло межи під корчем спить їх дитинка, їх гордість, їх будуча підпора.

Хоч на дворі вже осїнь, то однако гарно і весело в просторій комнатї. Гості поз'їздили ся навіть з других сіл. Війт, ба навіть панотець і учитель Іван Григорич сидять за столом, застеленим білим обрусом. Папкових люблять і поважають всї, се богаті і привітливі люди. Їх є сїм братів, добрих зручних робітників. Івана взяли до войска. Певно, що оно тяжко і гірко зносити, але щож дїяти, не порадиш. Шкода Катерини. Він не поверне аж по чотирох лїтах! Алеж чи при компанїї так зле?

На него знов находить горячо. Сорочка немов змочена. — На площи в містї всьо живо ворушить ся. Баталїонний командант кричить, трохи не трісне: „В ряди!" і Папков біжить, аж земля під ним дуднить а від карабіна аж свище у воздусї. Великий, красний пес, Мільтон, котрого в компанїї прозвали вояки по своєму Мілю, біжить весело за ним і помахує хвостом.

Минувшого року приїхала Катерина на тиждень до міста. Єму дали урльоп. Се було в осени по маневрах. В тїни лїса так гарно і не горячо. — Катеринині руки посїдали ся від тяжкої роботи в поли, але єї личко було таке хороше, таке миле... Ах, як гарно сидїти з нею... В тім чує, що она кличе: „Вставай, вставай, воляче, мій добрий!"

І Папков хоче звести ся та отвирає очи. А тут знов той снїг, той страшний вихор, такий сильний, такий убийчий, що аж серце холоне. Дві стати ворушать ся над ним, то фрайтер і вояк, що прийшли єго звільнити з варти.

З вартівнї до сего місця не більш десяти мінут ходу, але той снїг, що сипле ся з неба немов непроглядна стїна, так собою заслонив порохівню і вартового, що їх не можна було найти. Навіть того непевного лїса не було видко, так було всьо завіяне і засипане снїгом.

— Видко сам чорт нас за ніс водить — кляв з досадою фрайтер.

Згадка про лихого в таку страшну ніч зробила другого вояка ще поважнїйшим. Оба з фрайтером мовчали і лише з погордою сплюнули.

— Я-ж знаю, що тота проклята стійка лежить на лїво від дороги. Ех, до чорта! — сердив ся на ново фрайтер і зі злости перекинув карабін з одного плеча на друге.

— Ви-б єму лїпше дали спокій, Петро Петровичу, нехай собі в болотї сидить; а то не годить ся згадувати єго поганого під таку глупу ніч — відозвав ся тепер вояк, що очевидячки не дуже був вдоволений, що мусїв іти на варту сеї ночи.

— От, дурниця, — відповів фрайтер — ми мусимо держати ся більше на лїво, бо инакше...

Але на лїво як і на право не можна було нїчого найти. Нещастна стійка немов під землю запала. Тепер вже і фрайтрови почав мороз на добре доскулювати. Пальцї перемерзли і єму стало нїяково. Чортівска стійка, здавалось щезла з землї.

Фрайтер задержав ся.

— Ну, Озерін, що будемо робити?

— Дальше шукати, Петре Петровичу; нинї страшна ніч, чоловікови легко замерзнути.

— Твоя правда.

І они рушили знов, лише з трудом витягаючи ноги з глубокого снїгу і держачись о скілько можна близько себе. Ще довго блукали так по поли, аж нагле виринуло зараз перед ними щось великого білого. То була засипана снїгом порохівня. Перед нею лежав скулений і присипаний грубою верствою снїгу вартовий, з карабіном в руцї.

— Ах, бідний Папков, не міг нас діждатись — крикнув жалїстно фрайтер.

— Він вже й не рушає ся, — додав зворушений Озерін.

— Що ми тепер зробимо з вартою? — спитав Петров з розпукою. — Тут єго лишити не можна. Можуть прийти вовки, а на вартї все таки мусить хтось стояти. Що тут дїяти?

— Зробім так, Петре Петровичу. Занесемо єго до вартівнї, віддамо єго там і я за хвилю верну назад. Нїхто-ж тепер і не подумає візитувати тоту стійку.

— Певне що нїхто! О тім нема що й бесїдувати, але лишити стійку без варти — чи-ж можна о тім подумати? Погадай собі лише, що би то було, если б хто сказав, що вояки лишили без варти свою стійку. Нї, Озерін, так не говори. Стійка без варти, то вояк без оружия. Бери ти Папкова на плечі, ти сильний хлоп, і неси єго поволи на вартівню. Тимчасом я буду тут стояти на вартї. Я маю власний карабін, а єго віддай там. Розумієш?

— Петре Петровичу, не лишайте ся тут. Могло би нам що стати ся.

— Ах, ти дураче, чи тут будеш ще мудрувати. Один мусить тут лишитись. Ти забув, чий мундур носиш? Яке то теля! Роби, що тобі приказують.

Озерін знав, що фрайтер не любить два рази говорити. З Папкова стягнено кожух і папучі і сильний Озерін взяв небіжчика на плечі.

Підофіцир в вартівни велїв Папкова роздягнути і натирати снїгом. Вливав єму і горячого чаю до уст, але бідолаха не прийшов до себе. Треба було писати рапорт.

В вартівни глубока тишина. Спокійно спить вояк, що має іти на варту і спокійно сидить вартовий, що як раз вернув зі стійки, а всїх очи звернені на лежачого неживого Папкова в кутї, закритого з головою плащем. Они гадають над тим, що він лишив дома жінку і дитину. Їм тяжко на серци і мимохіть пригадують ся їм слова з присяги: „Терпіти голод, студінь і всї вояцкі недогоди".

А нещастна стійка задержала все таки свою зловіщу славу.

співали. Дня 25 всіли они на корабель, котрий має їх довезти до берегів нової вітчини. Дай Боже щасливо путь довершити!

— **Самоубийства.** До купця Зоненшайна при ул. Бема прийшов вчера знаний ему особисто рушникар войсковий 15 п. п. Н. Отто і взяв від него два бравнінґи ніби на пробу для котрогось з офіцирів. Зоненшайнови впало в очи, що Отто був дуже зденервований і длятого пішов до него до касарні. Там однак довідав ся, що Отто вже перед двома днями щез десь з касарні і не показує ся. Зоненшайн прочуваючи, що Отто готов доконати самоубийства, дав знати на поліцию. Трохи пізнїйше по тім дано на поліцию знати, що в готели „Тирольскім“ при ул. Різницкій якийсь підофіцир що прибув до готелю на ніч, відобрав собі житє. Завізвана стация ратункова застала самоубийника ще живого але вже зовсім непритомного і відставила его до шпиталю. — Дня 28 лютого о 5 год. рано відобрав собі житє в Коломиї вистрілом з револьвера ученик VII кл. з польскої ґімназиї Бичиньский.

— **Дрібні вісти.** Крига на Днїстрі рушила і в кількох місцях сперла ся. — Старосгво в Турці повідомило львівску поліцию, що тамошний еквекутор Гіполіт Фішер, літ 26 втік спроневіривши значну суму. — Візник Скорохід їхав вчера так скоро, що впав на дорожку ч. 9 і вибив дишлем шибу і мало що не покалїчив сидячого там пасажера. Бідачиско Скорохід пішов скоро й до арешту. — П. Тишковичева згубила в містї золоту бразлетку з дармовісом вартости 100 К.

— **Репертуар руского театру в Дрогобичи** під дирекциєю Йосифа Стадника.

В пятницю, дня 3 марта с. р. другий раз на загальне домаганє „Сатана“, драма з житя жидів в 3 діях з прольоґом Я. Ґордіна.

В неділю, дня 4 марта с. р. „Нещасне коханя“, народний образ зі співами і танцями в 5 діях Л. Манька.

— **В справі дослідних піль.** Звертає ся увагу філий товариства „Сільский Господар“, кружків господарских та членів товариства, що зголошуваня на дослїдні поля з управою ростин наших лиш ті виключно будуть увзглядненї, що відповідати будуть точно всім вимогам інструкциї, оголошеної в 3 числї „Часописи Господарскої“ а також розісланій в окремій брошурці до всіх філий. Тому треба тепер зголошеня надіслані до Головного Виділу через філії ще перед виданєм інструкциї відповідно доповнити найдальше до 10. марта, бо інакше не будуть увзгляднені. Насіня і погної будуть висилані просто до місцевостий зголосивших ся членів задля скорого і точного виконаня висилок та задля евіденциї і веденя нагляду зі сторони Головного Виділу над дослїдними полями. Длятого в зголошенях мають бути виразно подані: імя і назвиско, місцевість, почта і зелїзнича стация. — За Головний Виділ краєвого товариства „Сільский Господар“: *Др. Олесницкий* голова, *Др. Величко* секретар.

— **Злодії порають ся.** Кондукторови зелїзничому А. Вербицкому вкрадено в возї трамваєвім полярес з 130 коронами. — Купцеви Ляптерови при площи Ґолуховских ч. 5 вкрадено паку блаватних товарів вартости 418 К. — Поліция арештувала двох молодих злодіїв, котрі приїхали з Кракова пробовати щастя у Львові. Та не пощастило ся їм якось у Львові. Они зайшли вчера до склепу Анни Ґрос при улици Короля Людвика під ч. 31 і коли оден з них ніби то купував білє, другий дивив ся, що далось би вкрасти. Не купивши нічого, вийшли. По хвили добачила Ґроссова, що щезла десь єї торбинка, в котрій було 100 кор. і всїлякі дрібні річи. Сейчас вибігла за злодіями, але побачила, що поліция їх веде. Їх арештовано на жаданє субєкта з дроґериї Міколяша, де они ще перед тим допустили ся крадежі. На поліциї показало ся, що один з них називає ся Філїньский а другий Прак. У сего послїдного знайдено при ревізиї 73 кор., у тамтого 15 кор. походячих очевидно з крадежі. — В Зашкові, львівского повіта, в ночи з 23 на 24 лютого закрав ся до церкви якийсь невислїджений злодій. Поломив замок в бічних дверях, зпищив спідну деревляну часть вертгаймівскої каси, але до гроший не дібрав ся і не забрав нічого. Полишив також нетикані церковні річи. Є се в тій околиці вже третя з черги крадіж в церкві. В осени м. р. злодії обікрали церков в Мацошині і в Гряді.

Господарство, промисл і торговля

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** подає до відомости: „Ґазета Львівска“ з дня 3 марта с. р. оголошує публичне розписанє доставы цегли на рік 1911 для будови нового будинку адміністрацийного ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові.

Дотичні оферти треба внести на приписаних формулярах до дня 20 марта с. р. година 12 в полудне до ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові.

Близші услівя сеї достави суть подані в „Ґазеті Львівскій“ з дня 3 марта с. р.

Переглянути їх або і дістати можна в відділї III. тутешної ц. к. Дирекциї зелїзниць державних.

Телеґрами.

Будапешт 2 марта. Дел. др. Козловский іменем комісиї войскової здавав справу з ординарію войскового.

Київ 2 марта. Адміністративним порядком заказано клюбам українським в Одесі і Лубнах устроювати Шевченківскі сьвята.

Париж 2 марта. Пос. Мансе обійме теку рільництва, а Павло Бонкур теку робіт. В послїдній хвили сенатори Поаріє і Жанней не приняли предложеня вступленя до кабінету. Моніс предложив теку торговлї сенаторови Пансови, теку справедливости сенат. Девель. Сего послїдного нема хвилево в Парижи, відповідь від него має аж надійти.

Петербург 2 марта. Дума радила над інтерпеляциями в справі подій на университеті. До голосу записало ся 54 бесїдників.

Тебріс 2 марта. Поліция застрайкувала з причини, що від трох місяців не діставала платнї.

Надіслане.

Церковні річи

— — Найкрасші і найдешевші продає — —

„Достава“

основана руским Духовеньством у Львові при ул. Рускій ч. 20 (в камениця „Днїстра“), а в Станиславові при ул. Смольки число 1.

Там дістане ся ріжні фелони, чаші, хрести ліхтарі, сьвічники, таца, патериці, кивоти плащеницї, образи (церковні і до хат), цьвіти всякі другі прибори. Також приймають ся чаші до позолоченя і ризи до каправи.

Удїл виносить 10 К (1 К вписове), за гроші вложені на щадничу книжку дають 6 прц.

„Закон ловецкий“

брошуру на часї і для всіх потрібну, замовляйте по цінї 80 с. враз з пересилкою у накладника **І. Мойсейовича, ул. Осолиньских ч. 11.**

— **Подорож довкола землї**, весела товариска гра для науки і забави. Видане Руского Тов. педаґоґічного у Львові. Ціна 1 К 50 с.

Руско-польска

Термінольоґія

зі збіркою ИНШИХ СЛІВ до шкільної і приватної науки.

На підставі шкільних підручників

зладив

ЙОСИФ ТАНЧАКОВСКИЙ

учитель школи ім. М. Шашкевича у Львові, 1910.

Накладом автора.

—**Ціна 1 К** (опаска 5 сотиків).—

ЗМІСТ: 1) Вступ — 2) Релїґія — 3) Психольоґія — 4) Льоґіка — 5) Педаґоґіка — 6) Руский язик-Література — 7) Руский язик-Граматика — 8) Ґеоґрафія — 9) Історія — 10) Рахунки — 11) Ґеометрия — 12) Начеркова ґеометрия — 13) Соматольоґія — 14) Зоольоґія — 15) Ботаніка — 16) Мінеральоґія — 17) Гіґієна і Лїчництво — 18) Фізика — 19) Хемія — 20) Господарство — 21) Калїґрафія — 22) Рисунки — 23) Музика і Спів — 24) Ручні жіночі роботи. — 25) Ґімнастика (руханка) — 26) Технольоґія (slöjd).

— **Рускі диктати** до шкільної і приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширене виданє. — Ціна 80 сот. і 5 сот. на опаску почтову. —

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

Курс львівский.

Дня 1-го марта 1911.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . .	687·—	694·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	460·—	470·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	557·—	563·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	542·—	550·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	109·70	110.40
Банку гіпотечного $4\frac{1}{2}$ прц. . .	99·—	99·70
$4\frac{1}{2}$% листи заст. Банку краєв. .	99·30	100·—
4% листи застав. Банку краєв. .	94·10	94·80
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	96·—	—·—
„ „ 4% льос в $41\frac{1}{2}$ літ.	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·30	93·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	98·20	98·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}$%. .	99·30	100·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	92·40	93·10
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К .	93·20	93·90
„ м. Львова 4% по 200 К .	92·30	93·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	98·—	108·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	—·—	79·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	51·50	57·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	70·—	76·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	38·75	42·75
Йошіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·37	11·49
Рубель паперовий	2·53	2·54
100 марок нїмецких	117·27	117·47
Доляр американьский.	4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Телефон 452. Телефон 452.

Містове бюро

Ц. К. зелізниць держав.

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

видае

Білети складані комбіновано - окружні до всіх і зі всіх значнійших місцевостий Европи важні 60, 90 і 120 днів.

Білети складані в однім напрямі на німецких зелізницях, важні 45 днів.

Білети картонові, звичайні, до всіх стаций в краю і за границею.

Асиґнати

на місця в спальних ваґонах.

Продаж всяких розкладів їзди і провідників.

Замовлені білети на провінцию висилають ся за почтовою післяплатою або за посередництвом дотичної зелізничої стациї.

При замовленю складаного білету треба надіслати 5 корон задатку і подати день, від котрого білет має бути важним.

Телеґрафічна адреса: Stadtbureau, Львів.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).